



Главни одбор ЛДП-а, одржан прошле суботе, подигао је мало прашине на нашој суморној политичкој сцени. Али убрзо је тај догађај потиснут најавом „чојане револуције“ у организацији Велимира Илића - Лењира и Томе Николића. Који су, гле коинциденције и симболике, за дан Д одабрали пети фебруар. Пети је пети. Свашта из тог броја може да произиђе.

Елем, и са лева и са десна се замерало списку ЛДП-ових званица. Да је читао коментаре, онај мој новинар с Марса могао би стећи утисак да се у Сава центру окупио неки револуционарни комитет, а да је Јово Капичић позван као командант неког будућег Голог отока на коме би Коштуница, што рекао мој друг Оливер, туцао камен. И моју маленкост је заскочила радознала новинарка Б92 са питањем да ли ја то приступам ЛДП-у. Не може се овде даље од таблоидности, па то ти је.

Чеда Јовановић је, по мом мишљењу, у свом говору изрекао пуно тачних ствари. Те речи нису баш отишле у празно, али би све то много уверљивије звучало да их је - у дуету са Чедом - изговорио Господар Тадић. Заправо, да је среће, Тадић би у том дуету морао да пева први глас. Али Црвен Бан. Песма коју би - ако има на уму програм ДС-а - морао да пева никако не годи уху легиона актуелних и потенцијалних коалиционих партнера и - што је још горе - огромне масе паразита који сасвим удобно живе на организмима коалиционих партнера.

А све да и Чеда и Господар ставе прсте у уши и запевају ту песму, слаба вајда. Из простог разлога што је овдашњи политички систем, са све институцијама, конципиран тако да иде на руку мурдарлуку, лоповлуку и корупцији. А конципиран је поодавно. У том су смислу промене државних уређења, идеологија и политичких гарнитура потпуно јалов посао. То је, цењени публикуме, сипање воде у решето. С тим што одређена количина „воде“, након проласка кроз решето, изађе, да кажемо, „обогаћена“.

Једина ствар која би помогла да се изађе из лагума деценијске стагнације јесте редефинисање политичког система и изградња потпуно нових институција. Ако, међутим, имамо на уму спорост и количину брљотина везаних за промену регистарских таблица на аутомобилима, онда је прилично јасно да од тог посла неће бити ништа. Што би својевремено рекао Коштуничин хабер-сахибија Булатовић: „не постоји политичка воља“. Или тачније - политичарска воља. Толико је овде уносно и удобно бити политичар - на власти или у опозицији, свеједно - да једноставно никоме из те привилеговане класе не пада на памет да ишта мења. Чеда му ту дође као неки постмодерни Дон Кихот. И у томе га треба подржати. Могао би и он да нађе своје удобно место на политичкој сцени. Али ипак говори да је нешто труло у држави Данској. Због тога га ја и подржавам.